

Arrest

nr. 147 780 van 15 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
                      2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren staatloos te zijn, op 13 juni 2015 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 juni 2015 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. MONDELAERS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. FLAMANG, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 juni 2015 werden verzoekende partijen het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, onder een bijlage 13septies en ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam: N.(...)

voornaam: Z.(...)

geboortedatum: 12.03.1979

geboorteplaats: <AANVULLEN - LIEUNAISSANCE>

nationaliteit: Onbepaald

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Artikel 27 :

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 12.02.2013.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten met inreisverbod dat hem betekend werd op 04.03.2014

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van identiteitsdocumenten.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige documenten. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 12.02.2013. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten met inreisverbod dat hem betekend werd op 04.03.2014.

Betrokkene werd door het OTC te Holsbeek geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

(...)"

De bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: N. (...)

voornaam: M.(...)

geboortedatum: 10.02.1979

geboorteplaats: Onbepaald

nationaliteit: Servië en Montenegro

+ kinderen:

N.(...) A.(...), °28/02/2000

N.(...) L.(...), °06/02/2001

N.(...) K.(...), °18/09/2002

N.(...) A.(...), °24/12/2003

N.(...) C.(...), °02/12/2007

N.(...) V.(...), °04/06/2012

N.(...) F.(...), °25/04/2013

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Artikel 27 :

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werd op

12.02.2013 en 30.11.2013.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten met inreisverbod dat haar

betekend werd op 04.03.2014.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van identiteitsdocumenten.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldige documenten. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werd op 12.02.2013 en 30.11.2013. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten met inreisverbod dat haar betekend werd op 04.03.2014.

Betrokkene werd door het OTC te Holsbeek geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

*Hoewel zij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.
(...)"*

2. Over de ontvankelijkheid van de gevorderde voorlopige maatregelen

Artikel 39/84 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Wanneer bij de Raad overeenkomstig artikel 39/82 een vordering tot schorsing van een akte aanhangig wordt gemaakt, kan hij als enige, bij voorraad en onder de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, bepaalde voorwaarden, alle nodige maatregelen bevelen om de belangen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak veilig te stellen, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

Die maatregelen worden, nadat de partijen gehoord zijn of behoorlijk zijn opgeroepen, bij een gemotiveerde uitspraak bevolen door de voorzitter van de kamer die bevoegd is om uitspraak ten gronde te doen of van de rechter in vreemdelingenbetwistingen die hij daartoe aanwijst.

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kunnen voorlopige maatregelen worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen gehoord, worden. Artikel 39/82, § 2, tweede lid, vindt toepassing op de krachtens dit artikel uitgesproken rechterlijke beslissingen."

Artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

Artikel 44, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV), bepaalt:

"Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend."

Uit voormelde bepalingen volgt dat het verzoek tot voorlopige maatregelen in een afzonderlijk verzoekschrift dient te worden neergelegd, nadat reeds een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is ingediend. Het opschrift van het onderhavige verzoekschrift vermeldt niet dat het een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid betreft zoals vereist door artikel 44, 5° van het PR RvV.

De vordering tot het verlenen van voorlopige maatregelen is onontvankelijk.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Wat betreft de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering die besloten ligt in de bestreden beslissing moet door de Raad ambtshalve worden geduid dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet. Een beroep bij de Raad dat erop gericht is de schorsing van een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering te verkrijgen, is bijgevolg onontvankelijk.

3.2. Ambtshalve wordt een exceptie van onontvankelijkheid opgeworpen omdat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een definitief inreisverbod. Aan verzoekende partijen werd op 4 maart 2014 een inreisverbod gedurende twee jaar ter kennis gebracht. Verzoekende partijen hebben geen beroep ingesteld tegen deze beslissing, zodat dit inreisverbod definitief is.

De verwerende partij wijst er in haar nota tevens op dat de verzoekende partijen onder een definitief inreisverbod staan.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413). Naar vaste rechtspraak van de Raad van State moet het gaan om een persoonlijk, rechtstreeks, actueel, zeker en wettig belang.

Het belang betreft een ontvankelijkheidsvoorwaarde waaraan ook dient voldaan te worden bij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging (cf. W. WEYMEERSCH, "Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel." in G. DEBERSAQUES, M. VAN DAMME, S. DE CLERCQ en G. LAENEN (eds.), *Rechtsbescherming door de Raad van State 15 jaar procedurele vernieuwing*, Brugge, die Keure, 2004, 161.)

De vraag naar het belang komt dan ook neer op een vraag naar het wettig belang dat de verzoekende partijen kunnen doen gelden waar zij schorsing van de tenuitvoerlegging vorderen van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten (met dwanguitvoering) terwijl zij onder een inreisverbod staan dat niet is opgeheven of opgeschort en waarvan de geldingstermijn niet is verstreken. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen, dit inreisverbod niet hebben aangevochten, zodat dit definitief is geworden.

De Raad merkt op dat het aan de verzoekende partijen afgeleverde inreisverbod een verbodsmaatregel is, die inhoudt dat aan de verzoekende partijen voor de erin bepaalde termijn van twee jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België en de Schengenlidstaten wordt verboden.

Artikel 1 van de vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

*"Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:
[...]"*

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering [...]”

Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de adressaat - voor de in het inreisverbod vermelde termijn - niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk en de Schengenstaten wordt verboden. Enkel het toekennen van de internationale bescherming (artt. 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. *In casu* blijkt niet dat de verzoekende partijen een verzoek om internationale bescherming of een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend, laat staan dat een dergelijk statuut of een dergelijke machtiging hen zou zijn toegekend. De wettelijke voorziene uitzonderingsgevallen voor de gelding van een inreisverbod zijn in het onderhavige geval dan ook niet van toepassing. De verzoekende partijen hebben evenmin het bevoegde bestuur verzocht om het inreisverbod, dat in werking is getreden voor de erin vermelde termijn van twee jaar, op te heffen of in te trekken, met toepassing van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. De wettigheid van het inreisverbod staat dan ook vast en de wettigheid van deze individuele administratieve rechtshandeling kan thans niet meer worden betwist in het kader van de onderhavige procedure. Het verbod op toegang tot en verblijf op het grondgebied van de voormelde staten geldt *in casu* tot 4 maart 2016.

Het blijkt dan ook dat de verzoekende partijen op het ogenblik dat zij de onderhavige vordering indienden onder de gelding vielen van een definitief, wettig en geldend inreisverbod van twee jaren dat door de Raad niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeheven.

Het blijkt dat de verzoekende partijen met de onderhavige vordering tot schorsing van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 12 juni 2015, een verder verblijf in België beogen. Een dergelijk verder verblijf is echter in strijd met het verblijfsverbod van twee jaar opgelegd middels het definitief geworden en niet geschorste of opgeheven inreisverbod van 4 maart 2014. Een dergelijk belang kan niet als een wettig belang worden beschouwd (cf. RvS 27 juni 2000, nr. 88.295; RvS 9 januari 2003, nr. 114.309; RvS van 10 mei 2004, nr. 131.178).

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregelen kan er niet toe leiden dat de verzoekende partijen zich op het grondgebied van het Rijk bevinden terwijl zulks hen door het bevoegde bestuur middels een definitieve beslissing uitdrukkelijk is verboden. Ook de eventuele gegrondheid of ernst van de aangevoerde middelen, kan aan de verzoekende partijen geen wettig belang verschaffen nu de verzoekende partijen geenszins enige verblijfsaanspraak aannemelijk maken die zou kunnen ingaan tegen het definitief geworden en niet geschorste of opgeheven verblijfsverbod opgelegd door het inreisverbod van 4 maart 2014 en zij evenmin een schending van het non-refoulement aanvoeren laat staan aannemelijk maken.

Wanneer ter terechtzitting gevraagd wordt welk belang de verzoekende partijen nog hebben bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten gelet op het voorgaande, verwijst de raadsman van de verzoekende partijen enkel naar zijn uiteenzetting van de geschonden geachte middelen, zijnde de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM). Verzoekende partijen tonen hun wettig belang dan ook niet aan.

De vordering is onontvankelijk wegens gebrek aan belang.

3.3.Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende

noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

Wat de uiteenzetting met betrekking tot de schending van artikel 3 van het EVRM betreft stelt de Raad vast wat volgt:

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § § 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § § 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, § § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 293 en 388).

Verzoekende partijen achten artikel 3 van het EVRM geschonden omdat zij kennelijk staatloos zijn, omdat zij samen met hun zeven kinderen van centrum naar centrum worden getransporteerd, omdat de schoolse ontwikkeling van de kinderen keer op keer wordt verbroken, omdat deze situatie sociaal en emotioneel voor alle betrokkenen onhoudbaar is, omdat zij door voortdurend te worden getransporteerd nooit in staat worden gesteld om het statuut van staatloze te bekomen, hetgeen voor hen een onmenselijk vernederende behandeling uitmaakt dewelke gelijkgesteld wordt aan foltering.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen kritiek leveren op hun behandeling in België en de situatie waarin zij verkeren, maar op geen enkel ogenblik aantonen dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen in het land van bestemming een reëel gevaar lopen om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Bijgevolg maken de verzoekende partijen *prima facie* niet de schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Wat de uiteenzetting met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM betreft stelt de Raad vast wat volgt:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu kan *prima facie* worden aangenomen dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen samen met hun minderjarige kinderen het Belgische grondgebied dienen te verlaten. Zij zijn allen niet gerechtigd op enige machtiging tot een verblijf of enig verblijfsrecht. In de omstandigheden die huidige zaak kenmerken – waarbij in hoofde van alle gezinsleden een uitwijzingsmaatregel werd genomen, en dit terwijl niet blijkt dat er concrete hinderpalen voorliggen om het gezinsleven te leiden in het herkomstland of elders, - blijkt niet dat enige verantwoordelijkheid voor een scheiding van de gezinsleden bij de Belgische autoriteiten kan worden gelegd en is er geen sprake van enig gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in strijd met artikel 8 van het EVRM (EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. / Zweden). Het EVRM omvat geen recht voor een gezin om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen). In deze situatie blijkt ook niet dat een verdere belangenafweging of een toetsing aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM zich nog opdrong of opdringt.

Verzoekende partijen achten artikel 8 van het EVRM geschonden omdat zij kennelijk staatloos zijn, omdat zij samen met hun zeven kinderen van centrum naar centrum worden getransporteerd, omdat deze situatie sociaal en emotioneel voor alle betrokkenen onhoudbaar is, omdat zij door voortdurend te worden getransporteerd nooit in staat worden gesteld om het statuut van staatloze te bekomen, waardoor de inmenging in het gezinsleven van de overheid buitenproportioneel is.

Opnieuw moet worden opgemerkt dat verzoekers kritiek is gericht op hun situatie en behandeling in België. Verzoekers dienen echter ernstige middelen aan te voeren die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden. Verzoekers slagen hier niet in.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

Er wordt geen afbreuk gedaan aan hetgeen gesteld wordt in punt 2.2.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen is onontvankelijk.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

C. DIGNEF